

א) מנחות ק: ערכין ה:
ב) שבת קד: א' א' מנחות
ק: א' ד' ג' שם ערכין ה:
ג) צלחה כ: א' א' שם: א'
כח: מגילה יז: א' א' שבת
כא: ח' א' לקמן סה: א'
ט) דברים כג: א' א' שם
טו:

גליון הש"ס

תוס' ר"ה ומוקדשין.
וגמרא ר"ה. עין שו"ת
אגן ר"ה דף ד ד"ה
דקדוק:

מוסף רש"י

שני ימים טובים של
ראש השנה. הלו שני
ימים טובים של ר"ה להיות
ממשי בשבת ושני בשבת,
נאפה לחם הפנים בריבוי
בשבת ונסדר בשבת ונאכל
בשבת שניה שהוא אחד
עשר לפימיו (ברבי"ה ח)
ואי קשה י"ב ניהא דהא
אין נאכלות עד מולאי
שבת, דלוחו בשבת היו יום
הספורים, הא לא קשה,
לדגמן אכלת קדשים לילה
הוא אחד היום שבת,
דלמחר בלוחו ואת עני
(חולין פג). הילך מוקדש
י"א (מנחות ק). שבות
קרובה התירו. כלומר
דמיו שבת מותר לזרוך
דבר קרוב ולא לזרוך דבר
רחוק (שבת קיד). ואינו
דוחה. אפימק, את יום
צום. חל יום הספורים
בערב שבת אף לחם הפנים
נאפה בו (מנחות ק). לא
פחות מששים. משני ימים
יש חורש
משנאפו (שם). יש חורש
הלם אחד. יש ערב
גלגל מחורש בשור ובתמר
ונלקטים עליו אסורים
הרבה עם אותו לאו
בלגד, ובהא לא עסק
שיהא חורש במנה שורשים
ובמה תמורים והיי נלקטים
אסורין הרבה עליו, לבל
הפחות קאמר ואלאו
דכלאם קאי ללקוט עליו כל
אסורין שהוא יול (מכות
כא). והן מוקדשים.
בגמ' מוקי ליה בצבור,
וזכור שור ופטר תמור
קאמר וקטנר בנה משום
לא תעבוד בצבור שור,
ואליצא דרי יהודה דלמר
בפ"ק דכורות (טו) ע"פ
תמור אסור בגמלא, דכלל
לא תעבוד הוא, ואש"ג
דקדקא כמיז כבור שור,
איכו דרש ליה בטר
שורק לנעטני שומפת ולא
לנעטני פטר תמור, אי
עני תמרי תמול דלמעט
שורק לנעטני שומפת. שור
ותמור דקמי בתמרי לאו
דוקא, דשור ושה קאמר,
והאי דנקט תמור משום
לושא דקרא דבי כלאים
כמיז שור ותמור, והוא
הדין לכל שני מינין, ומשום
הואה דמתניהם בהשבת
הוא ויהי הדין בגמילה
לא לקי, דכבור לאו בי
מעילה הוא, דהא ממון
כסן הוא דאין מעילה אלא
בקדשי גבוה, דמקדשי ה'
אלא נהנה מן האומות
אחר ויקט דמי, דהנהו
לגבוה ניהא, והוא הדין
לכל קדשים קלים, ובקדשי
קדשי ים כהן מעילה לפי
ויקט דמיז לגבוה ניהא,
אלא משמק דהו בי כתי
כהני משלחן גבוה והוא
ליה ממון כסן ואין בו
מעילה, וכן מוכח בר"ה
(מכ), בשופר של עולה לא

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

מו.

עין משפט
נר מצוה

לג א מ"י פ"ה מהל'
תמידין בלכ"י סגמ
עשין קל:
לד ב מ"י פ"ח סג סג
ח סגמ עשין רל:

מוסף תוספות

א. וקמא לאו י"ט מן
התורה אלא. מוס' שאגן.
ב. כדי לקיים מצות לחם
חם. מוס' הרא"ש.
ג. דה"ק קרא אך אשר
יאכל לכל נפש דבר שהוא
צריך לנפשו, ואם לא
ישנו היום שוב לא יוכל
לעשותו, הוא לבדו יעשה
לכם. שם. ד. דאמרי
הואיל. שם. ה. כגון
דמקלע ליה ארוחין. שם.
ו. ה"ק לישן עיטה
כיון דאכתי לא חזי. שם.
ז. דכל תיקון שיהיה בגוף
הדבר אינו קרוי חסרון
אבל תיקון שתי הלחם
תלוי בדבר אחר. שם.
ח. ומשני אה"ר, בהא
פלוגי דרשב"ג לא חשיב
ליה שבות רחוקה לפי
שצריך לסדרו על השולחן
בשבת זו ואם לא יסדרנו
בשבתו לא יהיה נאכל
לשבת אחרת וחשיב ליה
שבות קרובה. שם.
ט. ויהינן בקדשי ברק
הבית דאיתיה בשאלה. מי'
הר"ן.

רבינו חננאל

ואקשין אהא דאמרין
מדאורייתא יום טוב מוכן
לשבת, אינו והתנן במנחות
פ"א לחם הפנים נאכל
לתשעה לעשרה לאחד
עשר לא פחות ולא יותר
כ"ו. וקתני סיפא לפי
שאינה דוחה לא את השבת
ולא את יום טוב, ואי
אמרת יום טוב מוכן לשבת
ליפניה ברי"ט, ושנין שבת
קרובה התירו, שבת רחוקה
יום טוב מוכן לשבת הוא
טוב מוכן לשבת שיהא אלא
אינו מותר באכילה אלא
לשבת הבהא שיהא שבת
רחוקה לא התירה תורה.
ולרשב"ג דאמר משום ר'
שמעון בן הלל לחם
הפנים דוחה יום טוב ואינו
דוחה את יום צום, כלומר
אם חל יום הספורים ערב
שבת אינו דוחה אפית
לחם הפנים יום צום כמו
שדוחה יום טוב, קסבר
אפילו שבת רחוקה התירו.
ומתווכי רב מרי משתי
הלחם, ואי אמרת יום
טוב מוכן לשבת יום טוב
ליום טוב אמאי אינו מוכן,
דתנן בשתי הלחם לפי
שאינו דוחה לא שבת ולא
י"ט. ומשני שני קדשים
דאמר קרא יעשה לכם
לכם ולא לגבוה, ור"ש
בן הסגן לכס מותר ק"ו
לגבוה ופשוטה היא. שלח
רב חסדא לרבא בדי רב
אחא בר הונא, ומי אמרין
הואיל, והתנן בפ' ואלו
הן הלוקין יש חורש הלם
אחד וחיוב עליו שמונה
לאוין, ואלו הן, החורש
בשור וחמור יחדיו, והן
אלו שור וחמור מוקדשין,
חיוב בשור אחת ובחמור
אחת כל אחד ואחד בפני
עצמו, וכלאים בברם אחת.

נאכל לפשעה. ליום תשיעי לאפייתו: נאפה בערב שבת. זו ממדרין
אותו למחר ולשבת הבאה מסלקים אותו הרי הוא נאכל לשבת הבאה
ליום תשיעי לאפייתו: חל י"ט בערב שבת. ולא היו יכולין לאפות דבר
שלא לזרוך י"ט ואפואוהו מערב י"ט שהוא חמישי בשבת נאכל לשבת
שניה דהיינו בעשירה: שני ימים של
ר"ה. חלו בחמישי וששי כגון שצאו
עדים מן המנחה ולמעלה דמנן
(ר"ה דף ל): נוהגים אותו היום קודש
ולמחר קודש נאפה בריבוי בשבת
ונאכל בשבת שניה לאחר עשר וההוא
שבת לאו יום כוס הוא דכשהיו צאים
עדים לאחר המנחה היו עושין אלו
מעובר ומוינין מיום שני כדאמרין (שם)
שלא היו מקבלין את העדים לקדש בו
ציום אלא"כ צאים קודם המנחה
ואין היו יום כוס מני אכיל ליה
לאורתא דהו נאכל ליום ולילה
ובקדשים לילה הולכת אחר היום. ושני
ימים טובים של ר"ה דוקא נקט
דבזמן לחם הפנים לא היו שני ימים
טובים של גלויות: שאינו דוחה.
באפייתו: לחם הפנים זרבי שבת
הוא שמסלקין ואוכלין אותו בשבת
ואי מדאורייתא נעשין צ"ט בגבולין
ומדרבנן הוא דאסור הא במקדש
קיימא לן) דלא גזרו על השבות
ואמאי אינו דוחה: לעולם זרבי שבת
שצ"ט אין צבן אלא משום
שבות ודקא קשה לך הלא לישמתי
דאין שבות במקדש: שבות קיונה.
של י"ט עלמנו או של אותה שבת
עלמה שזריכה לבו ציום במקדש
המירו: שבות רחוקה. לדמות שבות
י"ט זה בשביל שבת שניה לא המירו
במקדש: ואינו דוחה אם יום אסור
הכפורים. באפייתו
דאורייתא הוא דלא הותר בו אוכל
נפש אבל י"ט הותר בו אוכל נפש
והאי אוכל נפש הוא ואש"ג דאין
זרבי שבת נאכל לשבת דהוא נמי י"ט
הלך בעלמא אסור
שבות הוא ובמקדש לא גזרו ואש"ג דמקדש
הוא: שמי הלחם.
הבאין בעצרת: לנאפה. לפי שאפואו מערב שבת: ציום עוב
מיציעאי. אי נמי לא חזו השתא הא חזו לבו ציום ומי גרעי מנכרי
שבת של מחר דלכל האל יומא לא חזי ליה דהא סעד כבד אלא לאו
שעט מינה אין מותר צ"ט מן התורה אלא דבר הרחוק לו אותה שעה
וזכרי שבת טעמייהו משום הואיל דאורחים ובהני ליכא למימר הואיל
משום דההיא שעתא לא חזי עי שישחטו כבשים עליהן ויזרוק דמן וכיון
דהוא אפשר למיעבד מאתמול לא דחי ליה ל"ט מידי דלא חזי ליה:
רבן שמעון דו' לא גרסי' ביה ואינו דוחה יום כוס. דמה ענין יום כוס
סמוך לעצרת: כלאב שאול. במס' ביצה (דף כ:): לנס ולא לנכרים.
אלא לגבוה שרי: ביד רב אחא. הטעמים תשובה זו לאומרה לרבה
החורש בשור וחמור. משום לא תמרוש אגו"ט: והן מוקדשין.
עובר על השור שהוא קדשי מוצח משום לא תעבוד בצבור שור, וכל
הקדשים ככבור ועל החמור שהוא קדשי דק הבית משום לאו דהיז
במעילה דאמרן בפ' כל שעה (לעיל ג). היז במעיל' באוהר' וגמר חטא
חטא מתרומה הרי שלשה לאוין חלוקין ולא חשיב אלא לאוין חלוקין:
ושביעית

נאכל לאחד עשר יום. כגון שצאו עדים מן המנחה ולמעלה
ציום חמישי דנוהגין אותו היום קודש ולמחר קודש"כ כי היכי
דלא לזלוו ביה לשנה הבאה כשיצאו העדים קודם המנחה כדמוכח
בריש ביצה (דף ה): ובתרא עיקר ומנייה מניין יוה"כ ויהא יוה"כ ציום
אי ואלו נאכל ל"א אבל אם צאו עדים
קודם המנחה א"כ למחר ציום ו' חול
גמור הוא ויכולין לאפות לחם אחר
ציום ו' ו' ולחם הראשון יפדה דאין
המגור מקדשם כיון דקסבר דאינו
דוחה לא שבת וי"ט כדפרישית לעיל:
ואי אמרת צורכי שבת נעשים
בי"ט. תימה לר"י מאי פריך
והא רב חסדא לא פליג עליה דרבה
אלא שמתיר לנשל צ"ט לשבת כמו
שמומר לנשל לבו ציום דקדושה אחת
היא כדפ"ה אלא ככה"ג דמייתי אפי'
לבו ציום אסורה דקמתי סיפא גבי
שמי הלחם ובהא לא אמר רב חסדא
שיעשו צ"ט יותר מרבה ונראה לר"י
דה"פ לעיל זרבי שבת נעשים צ"ט
לאו משום דקדושה אחת היא אלא
כלומר הואיל שהיא מצוה שבת אם
לא יעשנה צ"ט שוב לא יעשנה חשיב
כמו אוכל נפש ד"ע"ג והשתא פריך
שפיר בשלמא לד"י דלא שריא צ"ט
לשמחת י"ט אלא ככה"ג שיהא עיקרו
משום שמחת י"ט והכא ליכא שמחת
י"ט וגבי שמה לחם נמי מין עיקרו
לשמחת י"ט אלא שמה לחם שזו
אלא לד"י דאמרת זורכי שבת נעשים
צ"ט וכל דבר שהוא מצוה זרבי
לעשות צ"ט שאין לו זמן אחר הכא
אמאי לא דחי י"ט וכן נראה לקמן
גבי שמי הלחם ורש"י פי' גבי שמי
הלחם דלרבה א"ש דלא שייכא הואיל
משום דההיא שעתא לא חזו עדי
שישחטו עליהם כבשים ויזרוק דמן
וקשה לר"י לפירושו כיון דהגמרא
אינה יודעת חילוק בין גבוה להדיוט
וכי בשביל שלא יהא עכשיו ראו אש"פ
שהיא ראו לבו ציום יהא אסור
הלא כשאופה העיקר לאורחים אינה
ראויה עד שתאפה' ושלמי חגיגה
שמומר לשחטן אש"פ שאסורים עד
שירוק דמן ושחט בהמתו נמי
בשעת שחיטה אינה ראויה אלא
כיון שמומר אחר זמן לבו ציום לאו
חסרון הוא וא"כ תיקשי נמי לרבה
ומיהו י"ל לפ"ה דשמי הלחם אין
לחם שום חסרון בגופו':
ו"ר ר"ש ב"ג דאמר דוחה י"ט.
בשלמא לד"י דאמינא דסבירא
ליה לת"ק דזורכי שבת אינן נעשים
צ"ט איכא למימר
דבהא פליגי ולא איירי אלא
דאורייתא וקשה לך מוס' ק"י
אי נמי אומר
רשב"ג דאיכא למימר דפליגי
דמר סבר אמר' הואיל ויכול
לפדומו
ומר סבר לא אמר' הואיל
דלא שכיח כדפרי' לעיל אלא
לדידך דאמרת
דטעמא דת"ק משום שבות
רחוקה צהא ליפלוג עליה רשב"ג:
ל"ב
ל"ב ויא' אגבוה. פי' אף
ולא לגבוה ודרשין נמי וכל
לנכרי
כדמוכח בצ"ה. (דף כ:):
דמאן דסבר נדרים ונדרות
אין
קריבין צ"ט דריש נמי
לכס ולא לנכרי גבי אמרו
לחם בית שמאי
לצית הלל
והלא כבד נאמר
לכס ולא לגבוה:

וי בשביל שלא יהא עכשיו ראו אש"פ
שהיא ראו לבו ציום יהא אסור
הלא כשאופה העיקר לאורחים אינה
ראויה עד שתאפה' ושלמי חגיגה
שמומר לשחטן אש"פ שאסורים עד
שירוק דמן ושחט בהמתו נמי
בשעת שחיטה אינה ראויה אלא
כיון שמומר אחר זמן לבו ציום לאו
חסרון הוא וא"כ תיקשי נמי לרבה
ומיהו י"ל לפ"ה דשמי הלחם אין
לחם שום חסרון בגופו':
ו"ר ר"ש ב"ג דאמר דוחה י"ט.
בשלמא לד"י דאמינא דסבירא
ליה לת"ק דזורכי שבת אינן נעשים
צ"ט איכא למימר
דבהא פליגי ולא איירי אלא
דאורייתא וקשה לך מוס' ק"י
אי נמי אומר
רשב"ג דאיכא למימר דפליגי
דמר סבר אמר' הואיל ויכול
לפדומו
ומר סבר לא אמר' הואיל
דלא שכיח כדפרי' לעיל אלא
לדידך דאמרת
דטעמא דת"ק משום שבות
רחוקה צהא ליפלוג עליה רשב"ג:
ל"ב
ל"ב ויא' אגבוה. פי' אף
ולא לגבוה ודרשין נמי וכל
לנכרי
כדמוכח בצ"ה. (דף כ:):
דמאן דסבר נדרים ונדרות
אין
קריבין צ"ט דריש נמי
לכס ולא לנכרי גבי אמרו
לחם בית שמאי
לצית הלל
והלא כבד נאמר
לכס ולא לגבוה:
ומוקדשין. פ"ה דבמוקדשין
איכא תרמי בשור עובר משום
לחם
תעבוד בצבור שורק ותמור
שהוא קדשי דק הבית
הבית
חייב משום מעילה
ובחנם דחק
דבשור גופיה
מיחייב משום
מעילה אם
הוא עולה
או חטאת
וקשה לר"י
דבפרק
בתרא דמכות
(דף כג).
אמר
מידי דאיתא
בשאלה
לא קמי
ופריך
והרי
הקדש
ומשני
בצבור
ופריך
והרי
ניזר
והשתא
מתמור
הוא
ליה
לאקשוי
לפ"ה
כיון
דאיירי
בחמור
קדשי
ע"ו
וע"ק
לפ"י
ליחשוב
נמי
כלאי
זרעים
ולוקמה
כגון
שזרע
הרבה
מינין
בכרם
דכי
האי
גוונא
פריך
במסכת
מכות
(דף
כא).
לחשוב
במה
לאוי
וראה
לר"י
דלא
חשיב
לאו
דמעילה
דלא
חשיב
אלא
הנך
לאוי
דלקי
עלייהו
אחרישה
כל
שהוא
אבל
אלאו
דמעילה
לא
לקי
עד
שיחורש
בשור
פרוטה
וכלאי
הכרם
מפרש
ר"י
דחשיב
מרי
לאוי
משום
כלאי
זרעים
ומשום
כלאי
הכרם
וכן
משמע
כפי'
מדלא
קמי
כלאי
הכרם
אלא
כלאים
בכרם
והא
דלמר
רבי
יאשיה
אינו
חייב
עד
שזרע
חטה
ושעורה
ותרנן
במפלות
יד
לאו
משום
דלית
ליה
כלאי
זרעים
אלא
אינו
חייב
משום
כלאי
הכרם
קאמר
וכן
משמע
צירושלמי
דקאמר
על
דעמיה
דר'
יאשיה
כמיז
שדך
לא
תורע
כלאים
לאוהי
דבר
נאמר
לא
תורע
כרמך
כלאים
פי'
כיון
דבלא
חרנן
מיחייב
משום
שדך
ומשני
שחם
המרו
בו
משום
שדך
לוקה
ומשום
כרמך
לוקה
וכן
משמע
כפי'
אותו
ואת
בנו
(חולין
פג).
דקאמר
הזורע
כלאים
לוקה
ופריך
כלאים
למה
לי
ומסיק
מילתא
אגב
אורחיה
קמשמע
לן
דאיכא
נקט
תרי
גוויי
כלאים
לפוקי
מדרכי
יאשיה
דלמר
עד
שזרע
חטה
וכו'
וקא
משמע
לן
דכי
זרע
חטון
וחרנן
ושעורה
וחרנן
נמי
חייב
ומדלא
נקט
חטה
ושעורה
אלא
חטה
וחרנן
משמע
דרכי
יאשיה
מודה
בחטה
ושעורה
ללוקה
משום
כלאי
זרעים
והא
דלמרין
בפרק
בתרא
דבכורות
(דף
דג).
דמירוש
ויזהר
אין
תורמין
מזה
על
זה
מדכמיז
כל
חלב
יהא
וכל
חלב
מירוש
ודגן
מן
חלב
זה
וחלב
זה
אשכחן
מירוש
ויזהר
מירוש
ודגן
ודגן
מנין
אמרת
קל
וחומר
וכו'
ולרבי
יאשיה
מייתי
לה
הכי
מה
מירוש
ויזהר
שאינם
כלאים
זה
עם
זה
אפילו

יתקע ואם חקע לא יקע ואם חקע לא יקע, מאי טעמא, עולה דבת מעילה היא, כיון דמעיל בה נפקא לחולין, שלמים דלאו בני מעילה ניהו לא נפקי לחולין, ויכתי נמי מזה
במס' מעילה ובמס' דומי' (מכות כ"א). וכלאים בברם. דמכתי כדאי דליל ומתפאה כורע (שם).